

gør de markante grupper, mens resten er af mere kuriøs karakter. Bogen slutter med registre over tekstbegyndelser, over navne og over anvendt litteratur.

I sit forord gør Dan Fog beskedent opmærksom på, at fortegnelsen hverken kan anses for at være komplet eller uden fejl. Han kunne have tilføjet, at den er et re-

sultat af mange års omhyggeligt arbejde med dette mål for øje. De få kritiske antydninger i det foregående rummer ikke forhold, der forhindrer, at dette arbejde i betydelig grad vil lette vejen for dem, der arbejder med og fremtidigt vil arbejde med Weyses musik.

Carsten E. Hatting

Grammofon.

Carl Nielsen: Maskarade. Comic Opera in 3 acts. Libretto by Vilhelm Andersen after the play by Ludvig Holberg. Dansk Musik Antologi 032/4. Ib Hansen, Gurli Plesner, Tonny Landy, Mogens Schmidt Johansen, Christian Sørensen, Gert Bastian, Edith Brodersen, Tove Hylgaard, Jørgen Klint, Ove Verner Hansen, Aage Haugland, Peter Bach-Mortensen, Michael W. Hansen, Hans Christian Andersen, Birger Brandt, Ingeborg Jung-hans, Betty Breum, Kirsten Buhl Møller, Kim von Binzer, Kaare Hansen, Jørgen Hviid, Niels Erik Flen, Karl Gustav Andersson. Danish Radio Symphony Orchestra and Chorus, conducted by John Frandsen. Unicorn RHS 350/2.

Det er lutter fryd og fornøjelse at lytte til foreliggende optagelse af Carl Niensens »Maskarade«, som blev foretaget mellem 10. og 21. juni 1977 i Danmarks Radios koncertsal, der her igen dokumenterer sine gode egenskaber som optagelsesstudie. Man må lykønske det eksklusive og ambitiøse engelske grammofonselskab Unicorn med denne bedrift og håbe, at det får sine udlæg hjem med renter og rentesrenter. Nok retter dette firma en tak til Carl Nielsen og Anne Marie Carl-Nielsen legatet for bistand, og formodentlig har også Selskabet til udgivelse af en dansk musikanatologi spyttet i bøssen, me jeg kan ikke tænke mig andet end at Unicorn må have investeret et anseligt beløb i denne pladepublikation.

Unicorn har allerede tidligere vist en vågen interesse for adskillige af Carl Niensens store værker: symfonierne, optaget i London med Ole Schmidt som dirigent, og operaen »Saul og David« efter en

»live performance« i koncertform i Danmarks Radio i 1972 under ledelse af Jascha Horenstein og med så fremragende sangere som Elisabeth Söderström og Boris Christoff, for kun at nævne de to mest prominente. Disse publikationer udfordrer imidlertid til kritiske indvendinger. Undertegnede synes således, at de fire første symfoniers optagelsesteknik ikke er den bedst tænkbare, og fonogrammet af »Saul og David« skæmmes trods alle sine fortrin af den engelske tekst, der – skønt omhyggeligt tilpasset musikkens krav – sprogmelodisk er i konflikt med Carl Niensens melodiske deklamation. Desuden var dirigenten trods sin fortræffelighed ikke fuldt orienteret om Carl Niensens intentioner og havde et dårligt nodemateriale at slås med.

Anderledes denne gang: »Maskarade« synges på dansk og dirigeres af en kapelmester, der har haft lejlighed til at gøre sig dybt fortrolig med sin opgave gennem en

menneskealders virksomhed på den danske operascene. Opførelsen er rent udmesterlig – anmelderens uforbeholdne reviderens til John Frandsen for hans omhyggelige, beåndede indstudering og inspirerende ledelse, der resulterede i en fortolkning, som ikke kan tænkes mere overbevisende og levende. Orkestrets rigt nuancerede og klangskønne præstation formidles af en ypperlig mikrofonbalance – en tak til Peter Willemoes. Også når det gælder sangerne kan anmelderen kun benytte rosende superlativer: Mogens Schmidt Johansens Henrik og Ib Hansens Jeronimus, Gurli Plesners Magdelone og Edith Brodersens Leonora, som forståeligt nok behørigt fortrylles af Tonny Landy, der låner sin skønne lyriske tenor til Leanders skikkelse; Tove Hyldgaard som en kvik og sympatisk Pernille og Aage Haugland, der har respekten med sig som maskeraudemesteren, alle synger de så det er en fryd. Tænk at vi i vort lille land med dets begrænsede menneskelige ressourcer kan samle et stort vokalensemble, der kan kombinere så megen vokal vellyd med en så forfinet personkarakteristik og siden vi holder ved dette punkt, skal Gert Bastians Leonard med de tilpas krukke a'er ikke forbigås i stilhed, lige så lidt som drengen Peter Bach-Mortensen, der falbyder sine pomeranser og roser, og Christian Sørensen som en både snu og naiv Arv. Over alle de fortræffelige solister havde anmelderen nær glemt at udtrykke sin højagtelse for koret og 3. akts udmærkede små solistensembler. Men trods alt et lille men: i operaens begyndelse burde Tonny Landy

have ageret ungdommelig robust og ventet med den forelskede tone indtil han fortæller om den foregående nats oplevelse. Hvordan fremtræder nu denne Carl Nielsens opera med sin vidunderligt inspirerede musik, berøvet de udtryksmuligheder, en scenisk fremførelse råder over? De to første akter igennem savner man ikke teatret, takket være de udøvendendes allerede fremhævede fortolkningskunst; men i 3. akt melder der sig enkelte vanskeligheder. Især danseintermezzoet lider under, at Venus' og Mars' pantomime ikke fremtræder synligt, og det er da også et af de yderst få afsnit i dette værk, som forekommer mig at være musikalsk mindre inspireret. Skønt samme sandelig ikke kan siges om det sidste afsnit af Hanedansen, ville det alligevel fremme forståelsen af handlingens gang, hvis man kunne se Magdelone og Leonard danse med hinanden. Endelig er der den strofisk komponerede scene, i hvilken magisteren, bistået af koret, driller og håner den som Bacchus kostumerede Jeronimus – ses den ikke, virker den lang.

Denne anmeldelse skal ikke afsluttes, før Torben Schousboe er omtalt som forfatter af en fortræffelig kommentar, der indgående gør rede for værkets tilblivelse og de tråde, der forbinder det med Holberg. Kommentaren indeholder også en del noteeksempler, der viser operaens bærende motiver og – uden dog her altid at kunne overbevise undertegnede – det stoffællesskab, Schousboe mener at kunne påvise mellem nogle af dem.

Herbert Rosenberg